

Indſtillingen under Nr. 2 til Finantsministeren, ſaa vil Spørgsmaalet blive undergivet en nøie Prøveſe fra min Side, men jeg tror dog, at det vil være rigtig, at jeg allerede nu udtaler for det ærede Thing, hvorledes Sagen efter den Leilighed, jeg har havt til at gjøre mig bekendt med den, ſtaar for mig. Det forekommer mig for det Førſte, at dette Spørgsmaal, om der indirekte ſkulde ydes dette Selſkab en Hjælp fra Statskaſſen til Fuldbgyrdelſe af de Formaal, der ere angivne, ikke ret vel kan afgjøres iſoleret. Jeg ſer ikke rettere, end at der af den lange Række af private Lotterier er ikke ſaa, hvis Formaal er i den Grad filantropiſt, at de ville kunne ſættes ved Siden af dette Selſkabs Formaal. Jeg ſkal minde om, at der nu er Lotterier til Fordel for Sygehjemmet, Ibiotanſtalten, Diaconiſſeſtiſtſelſen, Børnehospitalet, fattige Haandværkere, nemlig det ſaakaldte Alderſtrøft, osv. Der er alſaa en hel Række af diſe private Lotterier, ſom have lignende velgjørende Formaal ſom dette, og det forekommer mig, at man nødvendig maa tage Spørgsmaalet ſamlet under Overveieſe, naar man vil yde en ſaadan indirekte Viſtand til et af dem ved at eſtergive en Statsſkat, at man nødvendig ogſaa maa underſøge, om ikke ogſaa de andre ſtaa lige ſaadan. Derved vilde jo Spørgsmaalet faae en større Betydning. Jeg ſkal tillade mig at oplyſe, at for det ſidſte Finantsaar, for hvilket der foreligger et afsluttet Regnskab, nemlig Finantsaaret 1878—1879, udgjorde Stempelafgiften for diſe private Lotterier 140,587 Kr. Det fremgaar alſaa deraf, at Spørgsmaalet i og for ſig dog har nogen finantſiel Betydning. Hvor ſtor den finantſielle Betydning af dette iſolerede Spørgsmaal om Eſtergivelse af dette ene Lotteris Stempelafgift vil være, ſer jeg mig ikke iſtand til at oplyſe. Saavidt jeg erindrer, er ogſaa Lotteriet meget for nyt til, at man kan have en begrundet Mening om, hvor ſtor en Sum Eſtergivelse vilde ſvare til. Det var den ene Bemærkning, jeg vilde gjøre. Den anden er den, at jeg ikke ſer rettere, end at man nødvendigviſ, naar man naaer Aaret 1887, da Konceſſionerne til de private Lotterier ville være udløbne, vil komme til at tage under en ſamlet Overveieſe, om og paa hvilken Maade man vil støtte de Formaal, de hidtil have baaret veſentlig op, eller ſom ere ſøgte naaede gjennem den Indtægt, der hidrører fra de private Lotterier. Det forekommer mig, at det da abſolut maa blive et Moment af meget ſtor Betydning, om man i de forløbne ſex Aar har ydet en Underſtøttelſe til de paagjældende Selſkaber, beſtaaende ikke blot i den Fordel at kunne drive Lotterierne, men ogſaa at kunne drive dem fri for Statsſkat. Det er i Virkeligheden en Underſtøttelſe, der kommer ſaa nær til direkte Underſtøttelſe, at jeg ikke tror, at man i 1887 vil kunne aſoiſe det Spørgsmaal, hvad man da ſkal ſætte iſtebet for den hidtil ydede Hjælp, paa hvilken Maade

den ſkal erſtattes. Det forekommer mig alſaa, at det Spørgsmaal, der her foreligger, ſkjøndt det tilſyneladende er lille, fortjener en meget nøie Overveieſe, og det ikke blot af Henſyn til, at man i Reglen ved kun at viſe en partiell Retfærdighed let kommer til at viſe en Uretfærdighed, med andre Ord, at man ved at yde et Gode til et enkelt Selſkab kommer til at ſtille ſig ubilligt, for ikke at ſige uretfærdigt, lige overfor Selſkaber med ganſke lignende Formaal. Naar man ſaa vil yde ligelig Retfærdighed, ſaar Spørgsmaalet større finantſiel Betydning baade i Diebliffet og endmere i Fremtiden, til det Tidspunkt, da Konceſſionerne til de private Lotterier udløbe. Naar man ſærlig har lagt Vægt paa, at det Selſkab, ſom ſøger denne Begunſtigelſe, vilde i Tilfælde af, at det opnaaede den, udvide ſin Virkekræb til ogſaa at uddele Underſtøttelſe til Invaliderne, ſaa maa jeg dog meget anmode om, at man ikke vil lade dette Tilbud, ſom man vel kan kalde det, fra Selſkabets Side komme til at veie for ſtærkt i Vægtſkaalen, hverken nu, hvor det kun gjælder om en nærmere Overveieſe, eller i ſin Tid, hvis Sagen ſkulde komme til at foreligge paa anden Maade for Rigsdagen gjennem Lovforſlag eller gjennem Forſlag om Bevilling. Saa meget forekommer mig ganſke klart — og deri er jeg ganſke enig med det ærede Medlem for Deile Amts 2den Valgkræb (Berg) —, at, hvad man af Statskaſſen — det være ſig direkte eller indirekte — vil yde Mere til fri Invalideforſørgelſe, end hvad der nu kan ydes gjennem de Midler, der ere henlagte dertil, maatte helſt ydes ſaaledes, at det kunde uddeles af de ſamme Hænder, der nu uddele den frivillige Invalideforſørgelſe, thi det forekommer mig at være aldeles klart, at den Ligelighed, man ogſaa maatte ønske ſkulde finde Steb ved Uddelingen af den frivillige Invalideforſørgelſe, ikke vil kunne bevares, derſom man overlader Uddelingen til forſkjellige Selſkaber. — Over Gang Spørgsmaalet om Invalideforſørgelſe kommer for her i Salen, er det næſten uundgaeligt, at der kommer en eller anden Anke frem mod den Maade, hvorpaa Invaliderne bedømmes, og Uddelingen af Invalideunderſtøttelſen har fundet Steb. Saaledes fremkom det ærede Medlem for Marſus Amts 1ſte Valgkræb (Wintſer) med en Opfordring, at man dog lige overfor diſe Mænd, der havde vovet Liv og Blod for Fædrelandet, ikke maatte ſmaaligt tage Henſyn til, om der kunde føres Beviſ for, at den Sygdom, den Svaghed, hvoraf de nu lide, i Virkeligheden hidrørte fra deres Militærtjeneste under Krigen. Jeg ſkal dog tillade mig at bemærke, at det jo ikke er blot lige overfor dem, der i Krigen have vovet Liv og Blod, at diſe Underſøgelſer maa gjøres og diſe Bedømmelſer finde Steb, men at den jo ogſaa i større og større Maal ſker lige overfor dem, der have tjent i Hæren, men uden nogenſinde at have